

תקון ישימים ואחד

ליל ח' בניסן

עליית השכינה לאימא

ולכל היד החזקה דא תקוּנא דארעא. הארץ. שעבשיו ארץ ישראל נתקוּנא, כמו שלמעלה, שנתמעטו המדרגות, ונתבאר¹. ולעתיד לבוא כתוב: הרחיבי מקום אהלך (ישעיה נד, ב), לחזור למקומם בתקון שלם. והרי העמידו אותה חכמים: שהקדוש ברוך הוא מזמן להוסיף על ירושלים אלה טפף אלה קפל וכו'² (בבא בתרא עה:). וסוד זה על דרך [שאמרו] ממתו"ס נקפ"י אאלר"ן³, שהם צרופים עליונים שמוצטרפים בך למעלה, וחוזרים בצרופים אחרים למטה כמו שראוי. וכך היד שכתבה, זו השכינה, שנמצאת בכל מקום שראוי

ולכל היד החזקה דא תקוּנא דארעא. דהשתא קפצה לה ארץ ישראל, כגוּנא דלעלא דאמעיטו דרגין ואתמר. ולזמנא דאתי כתיב הרחיבי מקום אהלך (ישעיה נד ב) לאתהדרא באתריהון בתקוּנא שלים. והא אוקמיה רבנן דזמין קדשא בריך הוא לאוספא על ירושלים אלה טפף אלה קפל וכו' (ב"ב עה:). ורזא דא כגון ממתו"ס נקפ"י אאלר"ן (סנהדרין כב). דאנן צרופין עלאין דמצטרפן הכי לעלא ומתהדרן בצרופין אחרנין לתתא כמה דאתחזי. ופס ידא דכתבא, דא שכינתא דאדמנת בכל אתר דאתחזי

1. זהר תרומה ח"ב, קלו, ע"א; לעיל תיקון טז; ע"י מאמר הגאולה עמ' פ: "כי בזמן בית המקדש היתה הקדושה מצומצמת בארץ הצבי ולא היתה יוצאת החוצה, ובזמן הגלות נצטמצמה יותר... והנה בזמן הגאולה במהרה בימינו תשוב להתרחב על ארץ הקדושה, שגם היא תהיה עוד רחבת - ידים מאוד. ועל זה נאמר: "הרחיבי מקום אהלך". שם עמ' פו: "לכן בארצם משנה יירשו (ישעיה סא, ז) - כי ארץ הצבי קצרה לה, ולעתיד תחזור להתפשט כבראשונה, וגם יותר מבראשונה הרבה, וזה "משנה"."

2. פי' אלף טפף - דהיינו אלף גינות, אלף קפל - דהיינו אלף מגדלים.

3. ע"י סנהדרין כב ע"א, ופירוש ממתו"ס נקפ"י אאלר"ן הוא ע"פ ראשי תבות, אמצעי תבות וסופי תבות של: מנא מנא תקל ופרסין, והוא ע"פ דניאל ה, כה, ופתרונו הוא [מנא מנא] - אלוקים מנה מנין מלכותך והשלים אותה כי בא מועד [תקל] פתרונו הוא נשקלת לפניו ונמצאת חסר, [פרסין] - דהיינו אשר נשברה מלכותך ונתונה היא לפרס. ע"י שם מצודת דוד ורס"ג. ואמרו רז"ל שהכתב שקרא דניאל לבלשצר היה מסודר בשלוש שורות זו למטה מזו, בעליונה היה כתוב ממתו"ס ובשניה: נקפ"י ובשלישית: אאלר"ן. ולא יכלו חכמיו לקרותו כי הם קראו כל שורה לעצמה ולא הבינו כלום, ודניאל קרא מלמעלה למטה וצירף שלש האותיות הראשונות שבשלוש השורות ויצא אם כן מנא וכן על זה הדרך.

תמן למעבד נפא. ולכל המורא הגדול,
 דא סליקו דילה דסלקת מדרגא לדרגא.
 דהא בקדמיתא אתתקנת לתתא. לבתר
 סלקת לעלא דרגא בתר דרגא עד
 דאתקריאת פסא ה'. בההוא זמנא וראו
 כל בשר יחדו (שם מ ה). דהא עלמא
 תתאה אזדמן למהוי פגונא דעלמא
 עלאה.

שם להעשות גם⁴, ולכל המורא הגדול
 - זו העליה שלה [של השכינה], שעולה
 מדרגה לדרגה. שהרי בראשונה
 נתקנה למטה. אחר כך עולה למעלה
 מדרגה אחר מדרגה, עד שנקראת פסא
 יהוה [כמו אימא - השכינה העליונה]⁵.
 על אותו זמן [כתוב]: וראו כל בשר
 יחדו (ישעיה מ). שהרי העולם
 התחתון מזמן להיות כמו העולם
 העליון.

מיד קמו מארי מתיבתא ואמרו לה בריך
 אנת רעיא מהימנא, דאנת איהו דנפיק
 מעדן, דא יובילא דנגיד ולא פסק.
 ואתמר בך וכמוצא מים אשר לא יכזבו
 מימיו (שם נח יא). זכאה חולקנא דזכינן
 ושתין ממינ דילך, דאתמר בהו ונזלים

מיד קמו ראשי הישיבה [של מעלה],
 ואמרו לו: ברוך אתה הרועה הנאמן,⁶
 שאתה הוא [הנהר] היוצא מעדן
 [בינה]⁸ - יוכל [נהר] שממשיך [מים]
 ואינו פוסק. ונאמר עליך: [והיית פגן
 רוה וכן] מוצא מים אשר לא יכזבו מימיו
 (שם נח יא). אשרי חלקנו שזכינו ושתינו
 ממים שלך, שנאמר לגביהם: [פאר מים
 חיים] ונזלים מן לבנון (שיר ד, טו).

4. עי' ת"ז תי' כא, מד, ע"א; עי' שם בדניאל ד, כד: "באדין מן קדמוהי שליח פסא די ידא וכתבא דנא רשים - דהיינו שנשלח כף היד מלפניו ורשם כתב הזה: ממתר'ס וכול'".

5. עי' ת"ז תי' ל, עד, ע"א: "מי זאת עולה מן המדבר - מ"י דאיהי אימא עלאה, בזא"ת עולה. וכד סליקת לעילא את עבדת כסא למלכא עלאה."; תי' סט, קז, ע"ב; עי' מאמר הגאולה עמ' פא - פב: "שלעתיד יהיה תיקונה [של השכינה] תיקון גדול ואורה רב מאוד וכוחה שלא היה כמוה.. כי הנה כתוב: נכון יהיה הר בית ה' [מלכות] בראש ההרים, והיא החכמה העומדת בראש ההרים, ושם תעלה המלכות, ואז תשרה הבינה על בניה כנשר יעיר קנו, והיא תהיה שם כתר לראשה גם יחד איש כאחיה".

6. ראה מאמר הגאולה עמ' צג: "והנה בהיות הגוף נתקן נאמר בו: 'וראו כל בשר יחדו' והוא עצמו יהא מזהיר כאשר קרן עור פני משה". הגוף דהיינו הבשר [רומז למלכות] יהיה מזהיר כמו הנשמה [שרומזת לבינה - אימא] וזהו התיקון השלם שהשכינה עולה למדרגה של אימא "על כל פנים (הגוף) צריך שייבדל מן הנשמה..". שיהיה הפרש מעט בינו ובין הנשמה (דעת תבונות עמ' סז - סח).

7. מתיקון חמשים ושבע, רעיא מהימנא, משה רבינו הוא המדבר, עד סוף תיקון ששים ואחד.

8. עי' זהר משפטים ח"ב, כקג, ע"ב; שם פנחס רמז, ע"א: "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. מאי עדן דא בינה, נהר דנפיק מינה דא ו' בן יהוה דרגא דרעיא מהימנא ור"מ נפיק מאימא עלאה ואתפשט בשית ספיראן עד צדיק ומינה אשקי לגנתא דאיהי שכינתא".

[לְבָנוֹן] - זוֹ חֲכָמָה סְתִימָאָה, שְׁמִשָּׁם
 יוֹצֵאת הַתּוֹרָה.⁹ וְזֶה [נוֹטְרִיקוֹן] ל"ב נו"ן,
 ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, ג' שְׁעָרֵי בֵּינָה,¹⁰
 שֶׁהַכֹּל פְּלוֹל בַּתּוֹרָה וְדָאִי.

קָם אַבְרָהָם, פָּתַח וְאָמַר: וְלִכְלַל הַיָּד
 הַחֲזָקָה, זֶה:

מִן לְבָנוֹן (שִׁיר ד טו). דָּא חֲכָמָה סְתִימָאָה
 דְּמִתְמָן נְפָקַת אֲרִיטָא. וְדָא ל"ב נו"ן,
 ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, ג' שְׁעָרֵי בֵּינָה דְּכֻלָּא
 פְּלִיל בְּאֲרִיטָא וְדָאִי.

קָם אַבְרָהָם פָּתַח וְאָמַר וְלִכְלַל הַיָּד
 הַחֲזָקָה. דָּא

9. עי' ת"ז תי' סד, צה, ע"ב.

10. עי' עץ חיים שער כ"ה דרוש א, ח"ב, ג, סע"ג, רע"ד.